

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Mối Tình Đầu Của Tôi** của thân hữu **Nguyễn Cang**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA TÔI

Mở đầu:

Hôm nay ngồi ôn chuyện cũ, lúc tuổi xế chiều, tôi thấy lòng thanh thản để kể lại câu chuyện tình lúc tuổi đôi mươi. Về già, tôi cảm thấy bình tĩnh, chính chắn, sáng suốt để ôn lại chuyện cũ, vừa đánh giá đúng mức những tình huống xảy ra, mà lúc đó vì chủ quan hay vì mù quáng mà không nhận thức rõ vấn đề. Tức nhiên, viết lại câu chuyện tình để giải trí tinh thần, tìm về kỷ niệm đáng yêu, gởi bạn đọc cho vui vầy thôi, để thấy bản thân mình hồi đó sao ngây ngô khờ khạo đến thế, gây đau khổ một thời gian dài. (NC).

Năm 1963, tôi thi đậu vào trường Sư Phạm Sài-Gòn ban 2 năm. Năm thứ hai tôi bắt đầu đi thực tập tại các trường tiểu học trong đô thành và các vùng phụ cận. Nhà trường xếp đặt cho từng nhóm mỗi nhóm 4 người gồm: 2 nam (Nguyễn Cang & Đỗ Văn Cư) và 2 nữ (Cao Thị Hải & Đinh Thị Hối). Thỉnh thoảng có sự thay đổi trong nhóm. Lần này, tôi đi tận trường tiểu học Giồng Ông Tố thuộc quận Thủ-Đức. Trường Tiểu Học Giồng Ông Tố cách Sài-Gòn độ 7 cây số, tôi đến bến đò Thủ-Thiên ở bến Bạch-Đằng, rồi dùng xe đạp đi thẳng. Hai bên đường là nhà tôn nhà ngói chen lẫn, có vườn cây ăn trái, xa hơn là cánh đồng ruộng tuy không bát ngát, nhưng cũng đủ cho tôi hít thở không khí trong lành của miền quê ngoại. Đường xa lại vắng vẻ, tôi e ngại giữa đường chiếc xe đạp thổ tả sút dây sên, bẻ bánh thì có nước ngồi khóc. Tôi đi thật sớm vì trường này tôi chưa hề đến một lần nên sợ bị lạc. Lúc này sương mai còn đọng trên cành cây ngọn cỏ hai bên đường. Thỉnh thoảng, một vài con chim nhỏ bay vút lên cao, chớp nhanh đôi cánh đứng yên một chỗ trên không trung thật lạ, thú vị.

Tôi tới nơi đúng 8 giờ, dự ngay giờ học đầu tiên của cô giáo B. (các nhân vật chính trong câu chuyện hiện còn sống nên tôi không ghi rõ tên, xin bạn đọc thông cảm). Giờ chơi, tôi bước ra khỏi cổng trường xem cảnh vật miền quê. Tôi ghé một nơi đang nướng bánh tráng phòng mua ăn, vừa đưa lên thì bắt chợt một người con gái tuổi độ 18 cỡi xe Velo Solex chạy ngang đưa tay xốt lấy cái bánh. Tôi ngỡ ngác, bắt tức cười cho cô em sao quá rần mắt, bạo dạn! Vào lớp tôi hỏi cô giáo: Có cô nào ngoài đường chạy ngang lấy cái bánh tôi đang cầm trên tay? Cô giáo cười rồi nói: Nó là em của chị đó! Tôi ngạc nhiên, bỏ qua. Khi ra về cô giáo B. còn nhắn gởi: Khi nào rảnh em lại nhà chị chơi chị sẽ bảo TBY mua

bánh đèn lại em! Cô vừa nói vừa cười trêu tôi. Tôi đạp xe về mà lòng rộn niềm vui khó tả!

Hai tuần lễ sau, tôi tranh thủ vào chiều thứ Bảy, lúc 2 giờ, đạp xe đến nhà cô B. Trưa hè nắng gắt đường xa diệu vợi, tôi đạp xe không thấy mệt vì có bóng dáng Y. hiện ra trước mặt, phen này tôi quyết đòi lại cái bánh xem em xử trí sa sao? Tôi đứng trước cổng nhà cô B., người ra mở cổng chính là Y. Em có vẻ bối rối, tôi nói ngay: Hôm nay tôi đến nhà cô để đòi lại cái bánh tráng hôm nọ. Em bẽn lẽn, mời tôi vào nhà. Cô B. mời tôi uống nước, nói vài câu xã giao rồi nhường lại cho Y tiếp tôi. Tôi ngắm Y: nước da con gái ngăm ngăm, nụ cười duyên, má lún đồng tiền, nói năng lịch sự, đượm chút thơ ngây, nửa quê nửa chợ dễ gây cảm tình các chàng trai trẻ muốn trồng cây si. Mới gặp mà tỏ ra tâm đầu ý hợp, nói chuyện vui vẻ quên cả thời gian. Đồng hồ trên tường đổ 4 tiếng tôi giật mình xin cáo từ cho kịp chuyến đò chiều. Tiễn tôi ra tận cửa, em hẹn gặp lại tuần sau. Tôi ra về lòng tràn đầy niềm vui. Đúng hẹn tuần sau tôi lại đến. Càng ngày tôi càng lún sâu vào tình cảm lúc nào không hay. Nhưng có điều tôi băn khoăn là càng về sau Y. không còn nồng nhiệt khi tiếp chuyện với tôi. Tính ra gần 6 tháng mà tôi không thấy tiến triển trong tình cảm của Y. Có khi tôi ngồi đợi em ở phòng khách gần 20 phút cũng không ra tiếp chuyện. Em bảo đi học về mệt. Tôi xin đón trước cổng trường, em từ chối.

Tuần lễ sau tôi đến thăm Y., tặng 2 quyển sách Toán để luyện thi Trung Học Đệ Nhất Cấp (THĐIC). Tôi nói: Mong em ráng học thi đậu để xây dựng tương lai. Y tiếp nhận một cách miễn cưỡng! Kèm trong quyển sách là một lá thư, tôi viết: Anh quen em không phải để đùa giỡn mà muốn xây dựng tương lai...

Tuần sau tôi lại đến, hy vọng nhận được thư trả lời nhưng không có. Y. bảo tuần tới sẽ về quê Vĩnh-Bình ở chơi 2 tháng, xin tôi đừng đến.

Tôi về nhà lòng buồn rười rượi, linh cảm một sự mất mát sắp xảy ra. Hai tháng chờ đợi lâu bằng một thế kỷ! Tôi không tin em về Vĩnh-Bình 2 tháng. Sau đó tôi trở lại, quyết hỏi cho ra lẽ. Vào nhà ngồi đợi 30 phút cũng không thấy Y ra tiếp. Tôi nổi sùng, rán đợi thêm. Sau cùng nàng cũng ra tiếp chuyện. Tôi hỏi sao không trả lời thư? Nàng bảo đợi một chút để vào trong lấy ra 2 quyển sách mà tôi đã tặng rồi nói: Trả lại anh vì không cần nữa, em đã có người yêu rồi...xin lỗi. Tôi không còn nghe thấy gì nữa. Hai lỗ tai lủng bùng... Sao không nói sớm một chút, tôi tức giận cầm 2 quyển sách ném mạnh vào người nàng, rồi vội bước nhanh ra cửa không lời từ biệt.

Về tới nhà tôi nằm vật ra không buồn ăn uống. Lúc trước, tôi nghi Y. đã có người yêu rồi nên mới lạnh nhạt với tôi. Vì tôi không có điều kiện gần gũi để theo dõi, nay em tự nói ra sự thật làm tôi ngỡ ngàng hụt hẫng. Kiểm lại những lần thăm, tôi thấy lúc đầu em có những cử chỉ, lời nói chân tình, dễ thương. Nàng hỏi thăm tôi về cuộc sống, sao tuần rồi không đến làm em lo lắng không ngủ yên, rồi xin địa chỉ của tôi, hứa khi nào tiện sẽ đến thăm (nhưng không bao giờ đến) v.v. Mặc dù, chưa một lần nắm tay hay hò hẹn nhưng tôi vẫn thấy em có tình cảm đặc biệt dành cho tôi. Đó là thời gian đầu, còn về sau thì tình cảm lơ lửng, tôi nghi thời gian này Y. đã lựa chọn xong đối tượng, và đặt hết tình yêu vào anh chàng nào đó. Hôm nay, điều nghi ngờ đó trở thành sự thật. Nàng đã bắt cả hai tay, lòng gạt tình cảm của tôi, khiến tôi bị chạm tự ái, tức giận. Tôi cũng trách cô B. (chị dâu của Y) đã biết em mình có người yêu rồi sao còn giới thiệu tôi chi nữa? Tôi

cố tìm một lý do chính đáng để quên mối tình một chiều này, đó là do tôi nghèo, gia tài chỉ có một chiếc xe đạp cũ, hai bộ quần áo mặc đi học nên bị em chê! Và cũng từ đây, tôi nhất quyết quên Y. vĩnh viễn, chôn đi mối tình đầy cay đắng, tôi phải tranh đấu với chính bản thân vì đã lỡ yêu rồi, muốn quên đâu phải dễ. Tôi trở về thực tại, tập trung vào việc học chuẩn bị cho kỳ thi ra trường đang tới kề. Hình bóng của Y. đã từ từ mờ dần trong sương khói...

Bỗng một hôm vào giờ chơi, bà tổng giám thị Muối, cho người gọi tôi lên văn phòng có việc. Tôi hoang mang không biết chuyện gì. Tới nơi bà hỏi: Em có yêu một người con gái tên Y. phải hôn? Không đợi tôi kịp trả lời bà tiếp: Cha mẹ cô ấy đồng ý cho em lấy cô ta, em nghĩ thế nào trả lời ngay cho biết? Chuyện xảy ra bất ngờ tôi không chuẩn bị cho tình huống này, nên im lặng suy nghĩ một hồi rồi đáp: Thưa cô, lúc trước em có yêu cô Y. thật nhưng nay không còn nữa vì cô ấy đã có người yêu rồi! Tới phiên bà Muối ngỡ ngàng khi nghe tôi nói, sau đó tôi xin phép về lớp. Y. đã mù quáng theo đuổi một ảo ảnh tình yêu không có thật, giờ như chiếc thuyền nan trôi lênh đênh giữa dòng đời cay nghiệt, muốn quay về chốn cũ bình yên nhưng không còn bến đậu! Ngồi trong lớp mà hồn tôi gởi tận đâu đâu. Tôi thắc mắc: Cha mẹ cô Y. bằng lòng gả con cho tôi? Cha mẹ bằng lòng nhưng chưa chắc cô ấy bằng lòng. Tại sao Y. không gặp trực tiếp tôi? Nếu cô ấy lỡ làm với người yêu nhưng thật lòng yêu tôi, đến gặp tôi xin lỗi, tôi sẽ xét lại.

Sau đó một tháng, tôi ra trường Sư Phạm về dạy học tại tỉnh lỵ Gò-Công. Giã từ thầy cô bạn bè, lòng mang nặng sầu tư, cay đắng, tiếc cho mối tình dang dở đầy thương đau nhức nhối. Thời gian qua mau, tôi lập gia đình với người con gái đất Gò-Công.

Trải qua dâu bể, tôi định cư ở Mỹ, tình cờ (năm 2013) bắt được liên lạc với cô giáo B. ở Việt-Nam, chị dâu của Y. sau gần 50 năm kể từ ngày tôi bỏ đi. Tôi tò mò muốn biết cuộc đời của Y. giờ ra sao? Cô ta lập gia đình với người nào?

Qua điện thoại cô B. cho biết: Ngày cuối cùng tôi đến chơi cũng là ngày làm lễ cưới giữa người yêu của Y. với người con gái khác không phải Y. Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, người yêu của Y. là một giáo viên thể dục tại trường cô B. dạy. Sau thất bại trong hôn nhân của con gái, cha mẹ Y. sợ con ế chồng nên gợi ý gã cho tôi nhưng tôi từ chối vì không muốn mình là kẻ đến sau. Sau đó, cha mẹ Y. vội vã gã con cho một giáo viên thể dục khác, người mà Y. không hề quen biết trước. Cưới xong mới hay anh chàng này đã có vợ rồi! Thế là Y. phải chịu cảnh lấy chồng chung. Hạnh phúc không có, tiền bạc cũng không, nàng phải trả một cái giá thật đắt cho sự lựa chọn sai lầm ban đầu của mình. Lậm vào cảnh nghèo khổ, nên sau khi sanh đứa con đầu phải xin đi làm công nhân một hãng dệt ở Thủ-Đức, lương ba cọc ba đồng. Sau 75 rất nghèo thật tội nghiệp!

Em đi áo mỏng buông hờn tủi
Dòng lệ thơ ngây có dạt dào?
(Thơ Quang Dũng)

Nguyễn Cang (Jan. 10, 2024)